

I FOKUS

Gemmestedet for århusi

Ord • To gange om måneden tropper det århusianske digtermiljø op på Café Gemmestedet i Århus for at dyrke poesien og læse digte højt for hinanden til Åben Poetisk Scene

Af Dilan Tamac
dita@avisen.dk

»Du ved også, at når engle synger, så synger de falsk. Du er barn af fremtiden og søn af dine synder.«

Lyset fra scenens skæve spotlys skinner Maria Bjørn direkte ind i baghovedet, så hendes orange trøje og sorte hornbriller fanger det sparsomme lys på Café Gemmestedet, hvor der er Åben Poetisk Scene.

»Det lyder bedre med musik på,« bemærker Maria Bjørn underfundigt fra scenen, mens ølglassene klirrer stille ved bordene.

Der er lagt op til en skæv aften i poesiens tegn denne tirsdag aften på Café Gemmestedet i Århus, hvor der er dømt Åben Poetisk Scene.

Ved cafeens mahognifarvede borde sidder godt og vel 40 mennesker, der har moslet sig ud i kulden og ind på Gemmestedet.

Anorá på 19 år har taget turen fra Juelsminde til hjertet af Århus for at vejle stemningen og opleve en snes århusdigtere folde sig ud på ord fra scenen.

Hun er selv poetisk aktiv på digte.dk, der er et internetforum, hvor folk kan

»Jeg kan få den der sparke-røv-oplevelse ud af digte

Anorá, 19 år

publicere deres digte og få kommentarer på dem.

»Jeg kan få den der sparke-røv-oplevelse ud af digte. Når digte bliver læst højt, så handler det om de umiddelbare følelser, og at ordene bliver sagt på den helt rigtige måde. En sætning som 'Hvis du tror, du tager en taxa nu, så tager du fejl', er smuk, synes jeg,« siger Anorá, mens hun læner sig forover i iver.

Hun bliver afbrudt i sin ordstrøm, da en ny oplæser indtager scenen med det skæve lys.

Sceneskræk

Manden på scenen stopper op midt i sit digt, da nogle cafégæster træder ind ad døren og forvirrede kigger sig omkring efter siddepladser i det tætpakkede lokale.

Publikums opmærksomhed er rettet mod de nyankomne, da manden på scenen åbenlyst venter på, at flokken skal beslutte sig til, om de vil sidde ned eller stå op.

Den nyankomne flok begynder febrilsk at famle efter håndtaget på døren for at komme ud.

AED MIN DØD
Og man kan stå der og syng
med. Og man kan stå der og
se idiotisk ud. Og alligevel er
der ingen der reagerer. Og
alligevel er der ingen der sanser.
TÆNKNING er til for at dø.
Fremtid er til for at indsnuses.
Indtages som helvedes føde. Og
kan man stoppe? NEJ! Du er
tvunget til at æde mine ord, du er
tvunget til at æde min fremtid.
Mit liv, mine tanker, min død.
Mit et og alt og mit femte og min
søvn? Jeg ligger jo ned.

LOUISE RUSSO, ÅRHUS-DIGTER

En lavmælt fnisen breder sig i lokalet blandt publikum, der tæller både teenagere og folk, der kunne være deres forældre.

Tæt ved cafeens hoveddør sidder 17-årige Louise Russo, der går i 12. klasse på Rudolf Steiner Skolen i Århus og gør sig mentalt klar til for første gang at skulle recitere sine egne digte højt for et publikum – og hun er tydeligt nervøs. Øjnene flakker skif-

Nyhedsavisen slog sig ned på Café Gemmestedet, hvor nye poetiske håb var på banen. Nyhedsavisen/Poul Madsen

tevis fra digterscenen, hvor en håndfuld øvede digtere netop har læst op, til det forventende publikum under cafeens lysekroner og videre til notesbogen med digte i hendes hånd.

»Lige nu kradser det lidt i mig, fordi jeg véd, at jeg skal på scenen om lidt

Louise Russo

»Jeg er lidt nervøs. Men jeg synes, at det er fedt at søge udfordringerne i digtning og har altid dyrket mine kunstneriske sider generelt. Det kan jeg simpelthen ikke lade være med. Lige nu kradser det lidt i mig, fordi jeg véd, at jeg skal på scenen om lidt,« fniser Louise og smiler skævt til kæresten Jonathan, der er mental support i dagens anledning.

Gal på Paris

Jonathan lægger distraet en hånd på Louises lår.

»Du skal slet ikke være nervøs,« siger han med en lys, beroligende stemme og ansigtet i fraværende folder.

Louise gengælder kommentaren med en bebrejdende mine, der udtrykker et ironisk 'tak'. Hun nusser en sort notesbog på ryggen og kigger rundt på de småsnakkende cafégæster.

»Ud fra den stemning, der er her, har jeg valgt en af mine lidt mere rå digte,« siger hun tøvende og med et fjernt blik. Jonathan sidder med korslagte arme og udstrakte ben.

Han spørger hende, om det så er et af de digte, hun skrev, mens de var i Paris sammen, hvor hun var gal på byen.

Louise ryster på hovedet og stirrer ud i luften.

Louises navn bliver råbt op fra scenen – nu kan hun ikke gemme sig længere.

Stilheden i lokalet er overvældende, da Louise læser digtet 'At tegne på sin tunge'

højt, mens hendes stemme knækker af nervøsitet.

BLIV GRIM
Vær venlig
at blive lidt grimmere
På den måde
hjælper du mig til
at skrive bedre
om din poetiske skønhed
Vær venlig
at blive grim
På den måde
får jeg håb om
at kunne være din mand

Jeg har ingen mulighed
for at elske en kvinde
som er smukkere end mine digte
og min tristheds flod

SLEIMAN NAZZAL, ÅRHUS-DIGTER